

Ondřej Málek

Využití záznamů o pohybu vozidel při správě daní

Abstrakt

Nejvyšší správní soud se v rámci své rozhodovací praxe opakovaně zabývá pravomocí správce daně požadovat poskytnutí informací zjištěných jinými orgány veřejné moci za účelem správy daní. Rozhodovací praxe se již ustálila na závěru, že je možné požadovat poskytnutí informací od policie, a to i z trestních spisů. V jednom z nedávných rozsudků pak Nejvyšší správní soud posuzoval možnost poskytování záznamů o pohybu vozidel ze systému Automatické kontroly vozidel provozovaném policií správcům daně. Tento rozsudek se objevil i v neoborných médiích, přičemž byl některými prezentován jako překvapivý a zavádějící plošné sledování správci daně. Příspěvek hodnotí význam tohoto rozsudku, zabývá se otázkou, zda byl skutečně tak překvapivým, a nabízí úvahu nad dalším možným vývojem rozsahu požadovaných informací ve vztahu k závěrům rozsudku.

Klíčová slova

Dokazování, správa daní, správce daně, systém Automatické kontroly vozidel, kniha jízd

Klasifikace JEL

K34, H20, H26

Úvod

Činnost a pravomoc správce daně je ve svém jádru vymezena cílem samotné správy daní. Ten je normován § 1 odst. 2 daňového řádu, dle kterého jde o postup, jehož cílem je správné zajištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady. Tento postulát je společně se základními zásadami správy daní¹ významným interpretačním korektivem (Lichnovský/Ondrýšek, 2021, s. 2) celé procesní úpravy správy daní. K dosahování tohoto cíle je správce daně nadát pravomocí (a povinností) vyhledávat důkazní prostředky, a to i bez součinnosti s daňovým subjektem. Takto stanovený cíl správy daní však správce daně současně omezuje v jeho vyhledávací činnosti, neboť limitem vyhledávací činnosti je zákonné vymezení cíle správy daní obsažené

¹ Takto základní zásady správy daní vnímá například Ústavní soud, který již v 90. letech v nálezu ze dne 11. 12. 1996, sp. zn. I. ÚS 116/96 judikoval: „Základní zásady daňového řízení tedy určují, že daňová politika státu má sice odpovídat jeho zájmům a že jejím cílem je správné stanovení a vybírání daně, avšak vyplývá z nich, že tato politika nemůže mít pouze jednostranný charakter.“

v § 1 odst. 2 daňového řádu (Baxa, 2011, s. 420), a to bez ohledu na to, zda má obstarávaný důkazní prostředek svědčit ve prospěch či neprospěch daňového subjektu (Lichnovský/Ondrýsek, 2021, s. 308).

Při vyhledávání důkazních prostředků je správce daně mimo jiné oprávněn požadovat poskytnutí široké škály informací od jiných orgánů veřejné moci a osob. Rozsah tohoto oprávnění a možný dopad do použitelnosti takto získaného důkazního prostředku jsou opakovaně posuzovány Nejvyšším správním soudem. V nedávném rozsudku ze dne 21. 7. 2022, č. j. 9 Afs 147/2020-34 se Nejvyšší správní soud zabýval možností požadovat poskytnutí informací o pohybu vozidel zaznamenaných policií v systému Automatické kontroly vozidel.

Cílem příspěvku je zhodnotit význam tohoto rozsudku, klade si otázku, zda byl rozsudek skutečně tak překvapivým, a nabízí úvahu nad dalším možným vývojem rozsahu požadovaných informací a nástrojů získání informací významných pro správu daní v kontextu právě tohoto rozsudku.

1 Informační povinnost osob a orgánů veřejné moci vůči správci daně

1.1 Pravomoc policie zaznamenávat pohyb vozidel

Zaznamenávání pohybu vozidel (i osob) může ze své podstaty zasahovat hned do několika základních práv, a to zejména ve vztahu k ochraně osobnosti. Mimo jiné jde o záruku nedotknutelnosti osoby a jejího soukromí dle čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, popřípadě právo na respektování soukromého a rodinného života dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (EÚLP). Tato ochrana však není absolutní, a proto například čl. 8 odst. 2 EÚLP stanoví, že státní orgán do výkonu tohoto práva v zásadě nemůže zasahovat, a to s výjimkou případů, kdy je to v souladu se zákonem a je to nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných (Pavlíček, 2011, s. 518). Na toto ústavně právní zakotvení a mezinárodně právní závazek navazují normy jednoduchého vnitrostátního práva, jejichž základ lze nalézt v občanském zákoníku.

Ochrana práva na podobu vychází v § 84 občanského zákoníku z principu svolení, tj. že zachytit podobu člověka tak, aby podle zobrazení bylo možné určit jeho totožnost², lze pouze s jeho svolením. Jednou z výjimek z tohoto pravidla je zákonná úřední licence dle § 88 občanského zákoníku. Základem této výjimky je existence zvláštního zákona (nikoliv předpisu nižší právní síly), na jehož základě dochází k úřednímu pořízení podoby (Melzer/Tégl, 2013, s. 560-561). Tento zvláštní zákon pak současně musí vymezit rozsah výjimky dle § 88 pro konkrétní okruh situací (Knap, 2004, s. 114).

Této úřední licence využívá ustanovení § 62 odst. 1 zákona o Policii České republiky, dle kterého policie může, je-li to nezbytné pro plnění jejích úkolů, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy osob a věcí nacházejících se na místech veřejně přístupných a zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu úkonu. Obdobně jako v případě právní úpravy daňového řádu i zde dochází k limitaci účelem takového jednání orgánu veřejné moci. Jde tedy o limitaci dle § 2 zákona o Policii České republiky, který pojímá úkoly policie coby služby veřejnosti, a to za účelem ochrany bezpečnosti osob a majetku a veřejného pořádku, předcházení trestné činnosti, plnění úkolů podle trestního řádu a dalších úkolů na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti.

Kromě pořizování záznamů osob však policie může pořizovat i záznamy míst veřejně přístupných, které se žádným způsobem netýkají fyzických osob, žádným způsobem nezasahují do práva na ochranu jejich osobnosti a neobsahují ani osobní údaje. V takovém případě však nedochází k výkonu úřední licence dle § 88 občanského zákoníku a policie je pořizuje v rozsahu obecných oprávnění, která náleží každému (Vangeli, 2014, s. 255). Takový záznam však policií může být využit pouze pro potřeby plnění zákonem stanovených úkolů. Pokud je pak takové využití primárně preemptivní, nevylučuje to záznam z jeho použitelnosti coby důkazu v trestním³ nebo jiném řízení, neboť byl pořízen v souladu se zákonným zmocněním (Vangeli, 2014, s. 256), a to ať již došlo k využití úřední licence ve vztahu k podobě člověka, nebo jde o záznam nedotýkající se osobnostních práv konkrétního jedince. Není pak ani rozhodné, zda byl záznam pořízen z místa veřejně přístupného, nebo z místa neveřejného, zjevně či utajeně (Šteinbach, 2019, s. 152).

Současná doba umožňuje pořídit záznamy i automatizovaně a hromadně. I pořízení takovýchto záznamů je pak pokryto § 62 odst. 1 zákona o Polici České republiky. Ta má však, v případě, že systém sama provozuje, povinnost informovat o této skutečnosti veřejnost. Podle

² Klíčovou podmínkou tak je identifikovatelnost (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 10. 2006, sp. zn. 30 Cdo 2232/2006).

³ Srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 1. 2017, sp. zn. 4 Tdo 8/2017.

ustanovení § 62 odst. 2 zákona o Policii České republiky, platí, že zřídí-li stálé automatické technické systémy k pořizování záznamů podle odst. 1, vhodným způsobem o tom uveřejní informaci. Toto ustanovení se však již neuplatní v případě systémů, které sama neprovozuje, ale má k záznamům v nich přístup. V takovém případě tuto informaci zveřejní provozovatel zařízení (Šteinbach, 2019, s. 154).

Jedním ze systémů, který policie provozuje dle § 62 zákona o Policii České republiky je systém Automatické kontroly vozidla (AKV). V rámci něj dochází k „zaznamenání údaje o registrační značce motorového vozidla, přičemž spolu s ním jsou dále uchovávány údaje o čase a prostoru zaznamenání konkrétní registrační značky“⁴ a nahodile může docházet i k zachycení podoby osob při pořízení fotografie vozidla kamerou. Tyto informace jsou pak zaznamenávány v rámci preemptivní činnosti policie bez toho, aby byla známa konkrétní souvislost s úkoly policie.

1.2 Informační povinnost ve správě daní

Informační povinnost při správě daní není pouze jednosměrná ve směru od správce daně, ale i ve směru opačném – správce daně je oprávněn požadovat od orgánů veřejné moci či osob poskytnutí informací. Normativní vyjádření informační povinnosti vůči správci daně je primárně obsaženo v § 57 daňového řádu, přičemž v obecné rovině má správce daně požadovat informace od osob a orgánů veřejné moci, které splňují alespoň jeden z kvalifikačních znaků taxativně vymezených pod písmeny a) až d) prvního odstavce (Lichnovský/Ondříšek, 2021, s. 236), tedy [a)] vedou evidenci osob nebo věcí, [b)] poskytují plnění, které je předmětem daně, [c)] provádějí řízení v případech, jejichž předmět podléhá daňové povinnosti, nebo [d)] zpracovávají jiné údaje nezbytné pro správu daní.

Ustanovení § 57 odst. 1 daňového řádu okruh orgánů veřejné moci či osob, které na vyžádání poskytují informace, nijak dále nekonkretizuje a jako obecné ustanovení tak dopadá na všechny orgány veřejné moci či osoby (Baxa, 2011, s. 321). Toto obecné ustanovení § 57 odst. 1 daňového řádu však neprolamuje mlčenlivost uloženou zvláštními právními předpisy. Ta je prolomena pouze v některých případech, a to primárně dle § 57 odst. 2 a § 57 a daňového řádu. Tyto výjimky jsou však vymezeny taxativně, a to jak co do okruhu osob s informační povinností, tak do rozsahu poskytovaných informací.⁵

⁴ Srov. Automatická kontrola vozidel. Dostupné z: <https://www.policie.cz/clanek/automaticka-kontrola-vozidel.aspx>.

⁵ Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2016, č. j. 4 Afs 177/2016-35.

Patrně nejširší oprávnění pro získávání informací pro správu daní dává § 57 odst. 1 písm. d) daňového řádu, neboť zákonodárce vymezil tyto orgány veřejné moci a osoby jako ty, které „zpracovávají jiné údaje nezbytné pro správu daní.“ Šíře této pravomoci si jsou správci daní vědomi a pokoušejí se ji i hojně využívat.

Nejvyšší správní soud se ve své rozhodovací praxi věnoval mimo jiné i otázce, zda je orgánem veřejné moci pro potřeby § 57 daňového řádu policie. Opakovaně přitom uzavřel, že tomu tak je a správce daně je oprávněn požadovat poskytnutí informací od policie, je-li tím sledován cíl daní, tj. správné zjištění a stanovení daně a zabezpečení její úhrady. Může přitom jít i o informace z trestních spisů, což se uplatní zejména, jde-li o trestní řízení vedené v souvislosti s daňovou povinností prověřovanou správcem daně.⁶

2 Využití záznamů o pohybu vozidel správcem daně

2.1 Zpochybnění knihy jízd

Předmětem sporu mezi plátcem DPH a správcem daně, který vyústil v rozsudku ze dne 21. 7. 2022, č. j. 9 Afs 147-2020-34, byl uplatněný nárok na odpočet daně na vstupu z pořízení automobilu pro potřeby podnikání plátce. Ten plátce daně uplatnil dle jeho tvrzení v souladu s § 72 zákona o DPH. Správce daně ovšem zahájil postup k odstranění pochybností mimo jiné ohledně oprávněnosti deklarovaného nároku na odpočet daně na vstupu z pořízení automobilu. Plátce daně předložil v reakci na výzvu k odstranění pochybností knihu jízd za období od 7. 7. 2015 do 11. 3. 2016 a daňový doklad k pořízení automobilu.

Správce daně v rámci prověřování oprávněnosti uplatněného nároku vyzval prodejce automobilu k poskytnutí údajů a listin souvisejících s příslušným automobilem. Z reakce prodejce a předložených listin (předávacího protokolu) zjistil, že k předání vozidla došlo dne 15. 7. 2015. Byl tak založen rozpor, kdy plátce deklaroval používání automobilu v době, kdy dle prodejce ještě nedošlo k jeho předání, a plátce jej tak neměl mít ve své dispozici.

V rámci dalšího prověřování pak správce daně vydal výzvu dle § 57 odst. 2 písm. d) daňového řádu s žádostí o poskytnutí informací o pohybu motorového vozidla vybrané registrační značky za období uvedené v knize jízd. Policie tyto záznamy poskytla, načež správce daně zjistil, že poloha vozidla dle záznamů v knize jízd neodpovídá poloze vozidla jak je zaznamenána policií v systému Automatické kontroly vozidel.

Na podkladě těchto rozporů, tj. nesouladu zjištěného data předání a záznamů o pohybu vozidla s knihou jízd, správce daně dospěl k závěru, že plátce daně neustál své důkazní břemeno

⁶ Předně jde o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2017, č. j. 4 Afs 58/2017 - 78.

a neprokázal splnění věcných podmínek nároku na odpočet daně dle § 72 zákona o DPH. Platební výměr na DPH vyšel z těchto kontrolních zjištění a oproti tvrzení plátce daně jej správce daně vyměřil bez přiznání odpočtu daně z pořízeného automobilu.

2.2 Skutečně přelomové rozhodnutí?

O rozsudku informovala běžná média (Štuková, 2022; Pokorný, 2022; Divinová, 2022), přičemž (patrně) v honbě za lákavým titulkem se bylo možné dočíst, že „Velký bratr dohlédne i na knihu jízd. Policie smí dávat data“ či že „Finanční úřady mají novou zbraň, mohou použít záběry silničních kamer“. Šlo však skutečně o takto překvapivý a senzační závěr?

V prvé řadě je nutné podotknout, že systém Automatické kontroly vozidel v současné době funguje již více než 15 let. Nejde tak o nástroj nijak nový – naopak je policií využíván již po značnou dobu. Je ovšem pravdou, že rozsudek byl prvním případem, kdy Nejvyšší správní soud posuzoval, zda je na základě § 57 odst. 1 písm. d) daňového řádu možné poskytnutí i informací získaných a evidovaných v systému Automatické kontroly vozidel.

V tomto kontextu však rozsudek nelze hodnotit jako jakkoliv překvapivý. Nejvyšší soud ve své rozhodovací praxi již dříve potvrdil, že policie je orgánem veřejné moci ve smyslu § 57 odst. 1 daňového řádu a správce daně po ní může požadovat poskytnutí informací i z trestních spisů, u kterých lze usuzovat na potenciálně značný zásah do soukromí osob, zúčastněných na trestním řízení. Argumentem *a maiori ad minus* tak je možné říci, že je-li možné požadovat poskytnutí informací v řízení, u kterého je značný zájem na jeho neveřejnosti a ochraně osob na řízení zúčastněných, tím spíše bude možné požadovat poskytnutí informací, které se ještě ani žádného konkrétního (trestního) řízení nedotýkají a jsou shromažďovány v rámci preemptivních aktivit policie. Konečně pak šlo o informaci již shromážděné policií, nikoliv nově vytvořené či získané policií na pokyn správcem daně.

Rozsudek každopádně poskytuje cenný vhled do praktik správců daně (bez ohledu na to jak jsou skutečně rozšířeny a využívány), neboť doposud nebylo veřejně známo, že by správci daně využívali údaje pořízení policií v rámci systému Automatické kontroly vozidel ve správě daní.⁷

Soudím, že při opatření důkazních prostředků pro zjištění pohybu vozidel se dnes nabízí více a více možností automatického zaznamenávání pohybu vozidel.

Může jít například o využití záznamů při snímání státních poznávacích značek za účelem zjištění informací o platnosti elektronické dálniční známky. Dle informací zveřejněných Státním fondem dopravní infrastruktury však jsou SPZ v rámci kontroly zaplacení poplatku

⁷ S tímto důkazním postupem jsem se pak doposud ani nesešel v rámci mé vlastní praxe daňového poradce.

uloženy v informačním systému po dobu 24 hodin.⁸ V úvahu tak připadají pouze záznamy, které byly předány přestupkovému orgánu v případě, kdy bylo zjištěno, že poplatek uhrazen nebyl. Ty jsou totiž dále zpracovávány a uchovávány přestupkovým orgánem pro potřeby přestupkového řízení.

Obdobnou situaci pak může představovat ověřování platnosti parkovacích oprávnění. Ze zásad zpracování osobních údajů v rámci správy pozemních komunikací, zejména zón placeného stání, v Praze⁹ plyne, že je pořízen fotozáznam vozidla, jeho identifikační údaje, údaje o čase a místě stání vozidla, výjimečně/nahodile záznamy vyskytujících se osob a údaje o parkovacím oprávnění. Doba uchování záznamů v případě, kdy neexistuje podezření na přestupek proti regulaci zón placeného stání (tj. je zjištěno, že vozidlo má příslušné oprávnění), je v délce 7 dní od zápisu údaje do centrálního informačního systému zón placeného stání v hlavním městě Praze. V případě, že existuje podezření na spáchaný přestupek, dochází k předání údajů Městské policii hlavního města Prahy, přičemž zásady zpracování osobních údajů v takovém případě neinformují o žádné lhůtě, po kterou dochází k uchování příslušného záznamu.

Z délky trvání uchování záznamu, a to jak u kontroly u elektronických dálničních známek, tak u kontroly parkovacích oprávnění, plyne, že uchování údajů v případě, kdy neexistuje podezření na spáchaní přestupku, je limitována na dobu řádově dnů. Po uplynutí této doby dochází ke smazání těchto záznamů a nelze tak předpokládat jejich další poskytnutí správci daně, neboť daňové povinnosti bývají zpravidla zkoumány zpětně a nikoliv průběžným a opakovaným dotazováním širokého spektra subjektů potenciálně disponujících informacemi potřebnými pro správu daní. Jiná situace ovšem nastává v případě, kdy existuje podezření na spáchaný přestupek, neboť záznam o vozidle a jeho poloze je předán přestupkovému orgánu, který jej následně bude uchovávat v souvislosti s řešenou přestupkovou agendou. V těchto případech by tedy bylo možné, aby správce daně využil svého oprávnění dle § 57 daňového řádu, a požadoval poskytnutí například záznamů o spáchaných přestupcích v souvislosti s absencí parkovacího oprávnění v zónách placeného stání. Oproti získání dat ze systému Automatické kontroly vozidel by však šance získat informace mohla být spíše náhodná, resp. výtěžnost tohoto zdroje by byla výrazně limitována, a to pouze na situace, kdy u vozidla nebyl zaplacen příslušný poplatek, a věc byla předána přestupkovému orgánu. K výraznému nárůstu

⁸ Srov. GDPR a osobní údaje. Dostupné z: <https://edalnice.cz/gdpr-a-osobni-udaje/index.html>

⁹ Srov. Zásady zpracování osobních údajů. Dostupné z: https://www.parkujvklidu.cz/wp-content/uploads/2021/09/2021-09-01_Zasady-zpracovani-osobnich-udaju_TSK_ZPS.pdf

záznamů o poloze vozidel by však mohlo dojít v případě, kdy by některý z těchto existujících systémů byl v budoucnu napojen na systém Automatické kontroly vozidel.

Závěr

Rozsudek Nejvyššího správního soudu blíže rozebraný v tomto příspěvku nelze považovat za tak přelomový, jak mohlo být prezentováno v ne odborných zdrojích. Rozhodnutí nezavádí žádné doposud neexistující plošné sledování, existenci Velkého Bratra či přímý přístup správců daně do systému Automatické kontroly vozidel. V kontextu interpretace oprávnění správce daně k vyžadování splnění informační povinnosti od orgánů veřejné moci a osob bylo celkem předvídatelné, že Nejvyšší správní soud potvrdí zákonnost výzvy stran dožádaného subjektu a požadovaných informací. Rozsudek tak navazuje na řadu rozhodnutí potvrzující velké možnosti § 57 daňového řádu.

Nelze však odhlédnout od vzrůstající míry monitorování a zaznamenávání informací v rámci automatizovaných systémů provozovaných orgány veřejné moci. Proto může za jistých okolností připadat v úvahu i využití údajů z kontroly platnosti elektronických dálničních známek či parkovacích oprávnění. Tato využitelnost se však nyní v zásadě omezuje na situace, kdy z tohoto monitorování bylo zjištěno podezření na spáchání přestupku. V opačném případě jsou záznamy evidovány v řádu dnů. Do budoucna však lze zcela jistě uvažovat o tom, že bude dále docházet k rozšiřování a propojování těchto systémů. Systém Automatické kontroly vozidel by tak mohl začít využívat záznamy z jiných systémů automatické kontroly (například kontroly elektronických dálničních známek) a tím rozšířit okruh monitorovaných vozidel.

V kontextu cílů tohoto příspěvku tak lze konstatovat, že rozsudek nelze považovat za nijak překvapivý, neboť navazuje na judikaturní linku Nejvyššího soudu. Lze však uvažovat o tom, že dojde k rozšiřování systémů automaticky monitorujících polohu vozidel, čímž dojde k rozšíření informačních zdrojů správců daně využitelných dle § 57 daňového řádu.

Dedikace

Tento výstup vznikl v rámci projektu Specifického vysokoškolského výzkumu č. 260 493 s názvem „*Vývoj finančněprávní a trestněprávní regulace pod vlivem normotvorby Evropské unie*“ řešeného na Univerzitě Karlově, Právnické fakultě, v letech 2020–2022.

Literatura

- [1] BAXA, Josef, et al. *Daňový řád. Komentář. I. díl*. Praha: Wolters Kluwer, 2011. ISBN 978-80-7357-564-9.

- [2] DIVINOVÁ, Jana. Velký bratr dohlédne i na knihu jízd. Policie smí dávat data. *peníze.cz* [online]. 8. 8. 2022 [cit. 9. 10. 2022]. Dostupné z: <https://www.penize.cz/dane/435847-velky-bratr-dohledne-i-na-knihu-jezd-policie-smi-davat-data>
- [3] KNAP, Karel, et al. *Ochrana osobnosti podle občanského práva*. Praha: Linde, 2004. ISBN 80-7201-484-6.
- [4] LICHNOVSKÝ, Ondřej a ONDRÝSEK, Roman, et al. *Daňový řád. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2021. ISBN 978-80-7400-838-2.
- [5] MELZER, Filip, TÉGL, Petr, et al. *Občanský zákoník – velký komentář. Svazek I. § 1-117*. Praha: Leges, 2013. ISBN 978-80-87576-73-1.
- [6] PAVLÍČEK, Václav. *Ústavní právo a státověda*. Praha: Leges, 2011. ISBN 978-80-87212-90-5.
- [7] POKORNÝ, Marek. Auto mám jen k práci, tvrdil finančnímu úřadu. Ten si od policie vyžádal data z kamer a neuznal odpočet DPH. *Hospodářské noviny* [online]. 8. 8. 2022 [cit. 9. 10. 2022]. Dostupné z: <https://archiv.hn.cz/c1-67100580-auto-mam-jen-k-praci-tvrdil-financnimu-uradu-ten-si-od-policie-vyzadal-data-z-kamer-a-neuznal-odpocet-dph>
- [8] Policie České republiky. Automatická kontrola vozidel. *policie.cz* [online]. 25. 5. 2015 [cit. 9. 10. 2022]. Dostupné z: <https://www.policie.cz/clanek/automaticka-kontrola-vozidel.aspx>
- [9] ŠTEINBACH Miroslav, et al. *Zákon o Policii České republiky. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2019. ISBN 978-80-7598-194-3.
- [10] ŠTUKOVÁ, Karolína. Finanční úřady mají novou zbraň, mohou použít záběry silničních kamer. *Seznam Zprávy* [online]. 11. 8. 2022 [cit. 9. 10. 2022]. Dostupné z: <https://www.seznamzpravy.cz/clanek/ekonomika-finance-dane-financni-urady-maji-novou-zbran-mohou-pouzit-zabery-silnicnich-kamer-211315>
- [11] VANGELI, Benedikt. *Zákon o Policii České republiky*. Praha: C. H. Beck, 2014. ISBN 978-80-7400-543-5.
- [12] GDPR a osobní údaje. *edalnice.cz* [online]. 2022 [cit. 30. 9. 2022]. Dostupné z: <https://edalnice.cz/gdpr-a-osobni-udaje/index.html>
- [13] Zásady zpracování osobních údajů. *Parkujvklidu.cz* [online]. 1. 9. 2021 [cit. 30. 9. 2022]. Dostupné z: https://www.parkujvklidu.cz/wp-content/uploads/2021/09/2021-09-01_Zasady-zpracovani-osobnich-udaju_TSK_ZPS.pdf
- [14] Nález Ústavního soudu ze dne 11. 12. 1996, sp. zn. I. ÚS 116/96.
- [15] Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 10. 2006, sp. zn. 30 Cdo 2232/2006.
- [16] Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2016, č. j. 4 Afs 177/2016 – 35.
- [17] Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 1. 2017, sp. zn. 4 Tdo 8/2017.
- [18] Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2017, č. j. 4 Afs 58/2017 – 78.
- [19] Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2022, č. j. 9 Afs 147-2020 – 34.

Kontakt

Mgr. Ondřej Málek
Univerzita Karlova, Právnická fakulta
Katedra finančního práva a finanční vědy
nám. Curieových 901/7
116 40 Praha 1
Česká republika
malek@prf.cuni.cz